

Igehirdetés, amely elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2022. április 18-án, Húsvét hétfőn.

Máté evangéliuma 28. rész 16-17. verse: „A tizenegy tanítvány pedig elment Galileába arra aへgyre, ahova Jézus rendelte őket. És amikor meglátták őt, leborultak előtte, némelyek azonban kételkedtek.”

Kedves Testvéreim!

Máté evangéliumának a leírása szerint a tanítványok a feltámadott Jézussal csak egyszer találkoztak, akkor, amikor Ő felment a mennybe. Itt nincsen leírva a félős tanítványok bezárkózása, nem jelenik meg Tamás hitetlensége, nincsen újabb csodás halfogás, hanem egyszerűen van egy parancs, ami elhangzik az angyal szájából húsvét hajnalán. Az asszonyok menjenek el, adják hírül a tanítványoknak, hogy Jézus él, és hogy menjenek el a találkozási pontra. Ezt a parancsot pedig a Feltámadott Jézus meg is erősíti.

A tanítványok pedig engedelmeskednek. Máté evangéliumának a leírása egyértelműen ezt szeretné a szívünkre helyezni. A tanítványok, annak ellenére, hogy közvetett üzenetet kaptak Jézustól, mégis megteszik azt, amit hallottak. Pedig tudjuk, hogy abban a korban az asszonyok vallomása nem sokat ért. Tudjuk, hogy itt olyan eseményről van szó, ami nem illik bele az emberi keretekbe. Nem szoktak a halottak feltámadni. Olvasunk a naini ifjú feltámasztásáról, Lázár feltámasztásáról, Jairus lányának a feltámasztásáról, de azért ez nem nevezhető tömeges jelenségnek. A halottak a sírban szoktak maradni. Itt pedig megtörténik a csoda, Jézus feltámad, és üzenetet továbbít az asszonyokon keresztül.

A tanítványok pedig elmentek a találkozási pontra. Ezt az engedelmességet adja példaként eléink az evangélium. Itt van 11 ember, akiknek az élete egyik napról a másikra teljesen felborult. Itt van ez a tanítványi kör, akik éppen megpróbálják újratervezni nagypénteket követően az életüket. Hallanak egy parancsot, hogy menjenek Galileába, és ők elmennek. Nem tudjuk, hogy vitatkoztak-e azon, hogy mi legyen. Nem tudjuk, hogy mennyi beszélgetés, imádság előzte meg azt, hogy elindultak. De itt talán nem is ez a lényeg, hanem az, hogy engedtek. Félretették minden érzésüket, és gondolatukat, és engedtek annak, amit Jézus kért tőlük.

Magamnak úgy fogalmaztam meg ezt a lépést, hogy magukat a második helyre sorolták a Feltámadott Krisztus mögé. Nagyon röviden: megtörtént az uralom-váltás az életükben. Az a Péter, aki nagycsütörtök este még kardot ragadott, hogy megvédje Mesterét, majd nagypénteken megtagadta Őt, az a Péter engedelmeskedik. Azok a tanítványok, akik az Olajfák hegyéhez érkezve elmondják, hogy soha nem fogják elhagyni Mesterüket, majd amikor megérkezik Júdás, és vele együtt a katonai csapat, akkor elmenekültek, ők engedelmeskedtek. Nagypéntek megrendülését követően, a feltámadás üzenetét meghallva levonták a következtetést. A saját erejükben nem bízhatnak, mert az elfogy. A saját bátorságukban nem bízhatnak, mert az eltűnik. A saját kitartásukban nem bízhatnak, mert jön valami nagyobb nyomás, és a kitartás már nem lesz sehol. Ha pedig nem marad semmi a sajátból, és tudják, hogy az Ő Uruk legyőzte a halált, és legyőzte a bűn hatalmát, akkor ettől kezdve mindegy is volt, hogy mit kért az Ő Uruk.

Talán feltűnt a gyülekezetnek is, hogy szándékosan nem a Megváltóról, nem Jézusról, nem Krisztusról beszélek, hanem a tanítványok Uráról. Vagyis arról, Aki meghatározza az életüket. Arról, Akinek a tanítványok az életük felett átadták az uralmat, és akinek engedelmeskedtek, Akinek a szavára elindultak Galileába, Akinek a szavára megtettek mindent. Nemcsak itt, hanem ezek után is életük végéig.

Kedves Testvéreim! Húsvét ünnepe minket is az uralom-átadásra indít. Ha már megtettük a lépést, és megtörtént az egonk trónfosztása, és megtörtént az, hogy Jézus Krisztus a szívünk és életünk trónjára ült, akkor is szükségünk van arra, hogy ezt a lépést megerősítsük. Ellenségünk a Sátán ugyanis mindig el akarja érni, hogy magunkat fontosnak tartsuk, hogy az énünk kerüljön az első helyre. Döbbenetes erővel akarja ezt elérni. Most, a húsvéti ünnepre készülve sokszorosan megéltem ezt. Mindent kihasznált, hogy ez az igehirdetés ne szülessen meg. Elérte, hogy több időmbe kerüljön minden, és kevesebb idő jusson a készülésre. Elérte, hogy amikor ott volt az idő, akkor semmi üzenet ne érkezzen, hanem érezzem fáradtnak magamat, érezzem kiüresítettnek magamat, hogy ne tudjak egyetlen sort sem leírni. Elérte, hogy a saját érzékenységem, meg önérzetem előtérbe kerüljön, és ahelyett, hogy nagypéntekre Krisztus iránti hálával készüljek, apróságok felett bosszankodva jussak el a nagypéntek előtti estére. A Sátán nem akarja, hogy Krisztusé legyen az uralom. Nem akarja, hogy az életünk belesimuljon a mi Urunk kezébe. Nem akarja, hogy engedelmeskedjünk annak, aki engedelmes volt értünk mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.

Igehirdetés, amely elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2022. április 18-án, Húsvét hétfőn.

A tanítványok azonban engedelmeskedtek. Engedték, hogy Krisztus legyőzze bennük a körülmények nyomását, az önérzetüket, a rossz gondolataikat, sőt a kételkedésüket is, és elindultak. Most itt, húsvét ünnepének második napján ezt a kérdést teszi fel nekünk az evangéliumi történet, hogy ki az Úr az életben? Ki az, aki mindent meghatároz, aki mindent irányít? Én? A családom? A házastársam, a gyermekem, az unokám? A munkahelyem? A főnököm? A munkatársaim? Az idő, amiben benne vagyok? A körülményeim? Vagy a feltámadott és győztes Krisztus? A választ a tanítványok megadták. Engedelmeskedtek az Ő Uruknek. Vajon mi mit teszünk?

A tanítványok aztán, amikor meglátták Jézust, akkor leborultak előtte. Ezzel fizikailag is kifejezték azt, hogy ők hova tartoznak, és hogy a Feltámadott kicsoda. A tanítványok az alattvalók, Krisztus pedig a Király. Leborultak előtte.

Mi is, amikor megállunk a mi Urunk előtt, akkor, ha nem is teljesen, de leborulunk. Meghajtjuk a fejünket, amikor imádkozunk, becsukjuk a szemünket, összekulcsoljuk a kezünket, és ezzel kifejezzük, hogy mi nem akarunk látni mást, csak azt, amit Krisztus lát. Mi nem akarunk tenni mást, mint azt, amit Krisztus mutat nekünk. Mi nem akarunk már irányítani, a fejünket nem tartjuk fel, nem nézzük, hogy mi a következő lépés, hanem lehajtjuk, hogy Krisztus vezessen minket.

Biztosan mindenki látott már olyan rabot, akinek a kezét is, és a lábát is összekötötték, hogy semmit ne tudjon megfogni, és senkit ne tudjon megütni, hogy csak kicsiket tudjon lépni, és még a kezét és a lábát is rögzítik egymáshoz, hogy a kettő egymástól függetlenül ne tudjon tenni semmit. Az ilyen rabok az esetek többségében lehajtott fejjel mennek, hogy az arcukat ne lássák a többiek.

Aki Krisztusnak átadja az uralmat az élete felett, aki engedelmeskedik neki és leborul előtte, az lelkiileg ugyanezt teszi. A saját énjét ennyire megkötözi Krisztus kötelével. Nem engedi, hogy sokat ötleteljen, hanem hagyja, hogy a Megváltó ötlete jusson el hozzá. Nem engedi, hogy mindenfélét megtegyen, hanem engedi, hogy Krisztus cselekedjen az életével, és az életében.

Reményik Sándornak van egy verse „Akarom” címmel, amelyik ezt az uralom-átadást, engedelmességet, leborulást fejezi ki. „Akarom: fontos ne legyek magamnak. || A végtelen falban legyek egy téglá, | Lépcső, min felhalad valaki más, | Ekevas, mely mélyen a földbe ás, | Ám a kalász nem az ő érdeme. | Legyek a szél, mely hordja a magot, | De szirmát ki nem bontja a virágnak, | S az emberek, mikor a mezőn járnak, | A virágban hadd gyönyörködjenek. | Legyek a kendő, mely könnyet töröl, | Legyek a csend, mely mindig enyhét ad. | A kéz legyek, mely váltig simogat, | Legyek, s ne tudjam soha, hogy vagyok. | Legyek a fáradt pillákon az álom. | Legyek a délibáb, mely megjelen | És nem kérdi, hogy nézik-e vagy sem, | Legyek a délibáb a rónaságon | Legyek a vén föld fekete szívéből | Egy mély sóhajtas fel a magas égis, | Legyek a drót, min üzenet megy végig | És cseréljenek ki, ha elszakadtam.”

A Krisztus előtti leborulás erről a lelkületről szól. Add, hogy fontos ne legyek magamnak. Húsvéti imádságunk pedig nekünk sem lehet más, mint az, aminek a tartalmát tanítványok milliói elmondtak már, és amit ezen az ünnepnapon mi is elmondhatunk, és kérem is a jelenlévőket, hogy ezt a pár mondatot, ismételjék el utánam, együtt, hangosan. (Mondatonként mondom előre, a gyülekezet pedig fejét meghajtva mondja utánam.) „Feltámadott Uram, Jézus Krisztus! | Leborulok most előtted. | Leteszem eléd a gondolataimat, az akaratomat. | Vedd át az uralmat az életem felett! | Add, hogy mindenben engedelmeskedjem Neked! | Áldott légy Uram, Királyom!”

Amen!